

Arrest

nr. 178 168 van 22 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. BRIKÉ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de Somaliregio van Ethiopië. U behoort tot de clan Ogaden. U werd naar eigen zeggen op 1 mei 1991 geboren in Adadle (Gode Zone). Uw vader zou als gevolg van uw problemen zijn gevisieerd en mishandeld door de Liyu Police en op 4 april 2015 zijn overleden aan zijn verwondingen. Uw moeder is nog steeds in Adadle, samen met uw minderjarige broers en zussen A., J. en N.. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Om het gezin te onderhouden had uw moeder een klein winkeltje waar ze kledij verkocht. Nadat u stopte met school hielp u haar daarbij.

Op 20 maart 2015 werd u gearresteerd door de Liyu Police op verdenking financiële steun te verlenen aan het ONLF. U werd naar de gevangenis van Gode gebracht, waar u werd mishandeld. Op 25 maart

2015 slaagde u erin te ontsnappen. De bewakers vergaten 's avonds uw celdeur te sluiten en u kon ongemerkt vertrekken omdat de regen hen het zicht ontnam. U vertrok meteen naar Kenia om van daaruit met behulp van een smokkelaar naar Europa te reizen. Op 21 mei 2015 diende u een asielaanvraag in in België.

U legt geen enkel document neer ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg of asielrelaas. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u vermoord te worden door de Liyu Police.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Ethiopië op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst legt u geen enkel bewijsstuk neer ter ondersteuning van uw identiteit, uw reisweg en van de door u ingeroepen feiten.

U verklaart nochtans over een identiteitskaart te hebben beschikt in Ethiopië, maar stelt deze niet te hebben kunnen meenemen gezien u uit de gevangenis ontsnapte (CGVS p. 6). Ook achteraf werd u vanuit Ethiopië geen enkel identiteitsdocument opgestuurd.

Betreffende uw reisweg legt u evenmin enig document neer. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende uw reisweg tegenstrijdig. Daar waar u bij de DVZ stelde van Kenia naar België te zijn gereisd met het vliegtuig, met een tussenstop in een onbekend land (Verklaring DVZ punt 33), stelt u bij het CGVS dat u niet met het vliegtuig tot België reisde maar nog drie uur met de trein moest (CGVS p. 6). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt u dat u bij de DVZ een samenvatting moest geven (CGVS p. 6). Het mag echter duidelijk zijn dat dit geen afdoende verklaring is.

Dat u geen enkel identiteitsdocument voorlegt en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw reisweg ondermijnt reeds uw algemene geloofwaardigheid.

Verder legt u noch betreffende uw arrestatie, noch betreffende uw gevangenschap, noch betreffende uw problemen met de Liyu Police, noch betreffende de dood van uw vader enig document neer. Bijgevolg kan er – wat de verdere beoordeling van de kernelementen van uw asielrelaas betreft – slechts worden voortgegaan op uw verklaringen, die echter niet kunnen overtuigen.

Vooreerst is het opvallend dat u tijdens uw vrij relaas – wanneer u de kans wordt geboden om gedetailleerd en zonder onderbrekingen uw volledige asielrelaas te schetsen – zeer oppervlakkig en beknopt blijft voor wat uw arrestatie, detentie en ontsnapping betreft, maar u wel zeer gedetailleerd verder vertelt over uw reisroute (CGVS p. 7).

Zelfs wanneer u herhaaldelijk wordt aangespoord om even gedetailleerd te vertellen over uw asielrelaas blijft u opvallend beknopt en oppervlakkig (CGVS p. 8-9). Van iemand die omwille van één enkel vervolgingsfeit dat slechts zes maanden voor het gehoor plaats vond zijn land van herkomst heeft verlaten, mag verwacht worden dat hij hierover vlot, spontaan en gedetailleerd kan vertellen. Dat dit bij u niet het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Verder is er in het geheel geen concrete aanleiding voor uw plotse arrestatie en detentie.

U stelt dat u werd beschuldigd van banden met het ONLF. Bij de DVZ stelt u dat men u ervan beschuldigde lid te zijn van het ONLF (Vragenlijst CGVS 3.1). Tijdens uw vrij relaas in uw gehoor bij het CGVS stelt u dat u ervan werd beschuldigd een financiële bijdrage te hebben geleverd aan het ONLF (CGVS p. 7). In de gevangenis werd u dan weer onder druk gezet om toe te geven dat u lid was van het ONLF (CGVS p. 12). Er dient op gewezen te worden dat lid zijn van het ONLF en een financiële bijdrage leveren aan de organisatie, twee verschillende dingen zijn. Hoe dan ook zou u valselijk beschuldigd zijn, u was nooit betrokken bij het ONLF of enige andere politieke organisatie (Vragenlijst CGVS 3.3). Er was nochtans in het geheel geen concrete aanwijzing waardoor men u zou kunnen verdenken van banden met het ONLF. Zelf wijt u het aan het feit dat u in de winkel van uw moeder werkte (CGVS p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat u louter om deze reden 's nachts uit uw bed zou zijn gelicht, mishandeld en gearresteerd. Indien er werkelijk zulke totaal willekeurige arrestaties zouden plaatsvinden zouden andere burgers, kleine zelfstandigen zoals u, hier ook slachtoffer van moeten worden. U kunt echter niemand noemen die hetzelfde meemaakte (CGVS p. 13). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien zijn ook uw verklaringen met betrekking tot uw ontsnapping weinig geloofwaardig.

U stelt dat de bewakers gewoon vergaten 's avonds de deur van uw cel te sluiten. U ging naar het toilet, klom langs de afvoerbuys naar boven en kon gewoon weg wandelen omdat de regen u aan het zicht van de Qat kauwende bewakers onttrok (CGVS p. 9). Vooreerst is het al opmerkelijk dat de bewakers gewoon zouden vergeten uw celdeur te sluiten, en dat u vervolgens ongemerkt naar de WC kon gaan.

Bovendien komt het weinig aannemelijk over dat men een simpelweg uit de gevangenis zou kunnen ontsnappen door langs een pijp uit de bovenaan niet afgesloten WC-ruimte te klimmen en zo over de muur te springen (CGVS, p. 9, 12). Daarnaast bleven uw vijf celgenoten gewoon in hun cel zitten.

Waarom zij niet vluchtten, weet u niet (CGVS p. 9). Dat u vervolgens gewoon naar de rivier kon lopen zonder gezien te worden zou aantonen dat er wel duidelijk iets schortte aan de veiligheid van de gevangenis, en zou het des te meer opmerkelijk maken dat uw celgenoten niet zouden zijn ontsnapt.

Alles bij elkaar kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Van iemand die omwille van één enkel vervolgingsfeit dat slechts zes maanden voor het gehoor plaats vond halsoverkop zijn land van herkomst heeft verlaten, mag verwacht worden dat hij hierover vlot, spontaan en gedetailleerd kan vertellen. Dat dit bij u niet het geval is ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Bovendien is er ook in het geheel geen aanleiding voor uw arrestatie en detentie en zijn ook uw verklaringen met betrekking tot uw ontsnapping weinig aannemelijk. U legt verder geen enkel document neer ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg of asielrelaas. Louter op basis van uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die aan de basis van uw vrees voor vervolging zouden liggen. Deze feiten kunnen dan ook niet de basis vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De algemene situatie in uw land van herkomst noopt evenmin tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “Identiteitsbewijs van verzoeker” en “Recente persartikels en publicaties, waaruit de onveilige situatie blijkt in de regio van herkomst van verzoeker”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 juli 2016 aan dat hij thans een identiteitsbewijs heeft bekomen “door familie van verzoeker ingescand in Ethiopië en naar verzoeker doorgestuurd via e-mail”. Hij stelt dat dit identiteitsbewijs werd uitgereikt door de “Dawlada Deeganka Somaalida Itoobiya” en dat het zijn naam, geboortedatum, nationaliteit, beroep, adres en uitgiftedatum vermeldt.

Verzoeker verwijst naar “Recente persartikels en publicaties, waaruit de onveilige situatie blijkt in de regio van herkomst van verzoeker”, met name een artikel van 28 juni 2016 getiteld “Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu Police”, over een slachtpartij van 40 dorpingen door de Liyu Politie, een persmededeling van 31 mei 2015 getiteld “Ethiopian Regime Destruction of Somalia communities along the Somali Border”, waarin melding wordt gemaakt van “routineuze slachtpartijen die worden uitgevoerd door de Liyu politie tegenover de Ogaden bevolking in de Somaliregio van Ethiopië”, en het “Wereldrapport 2016 van Human Rights Watch” waarin melding wordt gemaakt van terreuracties van de Liyu politie in de Somaliregio. Volgens verzoeker bevestigt dit rapport eveneens zijn asielverhaal gezien hieruit blijkt dat de praktijken waarover verzoeker spreekt wel degelijk plaatsvinden in zijn regio.

Verzoeker erkent dat hij op het Commissariaat-generaal niemand kon noemen die hetzelfde heeft meegemaakt, “doch wijdt dit aan stress”. Verzoeker stelt zich na het gehoor alsnog twee namen te hebben herinnerd. Hij noemt thans J.K. en K.A. als “buurbewoners die op gelijkaardige wijze werden meegenomen door de Liyu politie”.

Verzoeker legt uit dat “in de streek waar verzoeker vandaan komt is het niet gebruikelijk dat overlijdensdocumenten worden opgemaakt, hetgeen verklaart waarom verzoeker geen document kan voorleggen betreffende de dood van zijn vader”.

Hij benadrukt verder dat “de geweldplegingen en detenties van de Liyu politie worden net gekenmerkt door hun willekeurigheid en zijn veelal niet gebaseerd op concrete vervolgingsfeiten. Vermits de Liyu politie een paramilitaire eenheid betreft valt overigens te betwijfelen in hoeverre de Liyu politie überhaupt een vervolgingsbevoegdheid zou hebben. Verzoeker werd door de Liyu politie verdacht louter omwille van het feit dat zijn familie een winkel bezat waarin verzoeker werkte, hetgeen volgens de Liyu politie zou impliceren dat verzoeker geld zou hebben om het ONLF mee te steunen.”.

Waar hem in de bestreden beslissing verweten wordt dat hij oppervlakkig en beknopt zijn asielrelaas weergaf, voert hij aan dat hij wél op alle vragen antwoordde: “Verzoeker was in staat om een beschrijving te geven van zijn arrestatie, van zijn ontsnapping, van het dagschema in de gevangenis, hij

kon de 6 namen opsommen van zijn celgenoten, hij kon een plattegrond tekenen van de gevangenis, etc.”. Hij wijt de eventuele oppervlakkigheid en beknoptheid van zijn antwoorden aan de vraagstelling van de commissaris-generaal, die “eveneens oppervlakkig en beknopt was”.

Hij stelt dat “lid zijn van het ONLF of een financiële bijdrage leveren aan het ONLF is voor de Liyu politie hetzelfde, zodat het geenszins tegenstrijdig is dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij door de Liyu politie beschuldigd werd lid te zijn van het ONLF dan wel een financiële bijdrage te hebben geleverd aan het ONLF”.

Hij acht het voorts “geenszins ongeloofwaardig of onaannemelijk dat de detentieplaats van verzoeker gebreken zou hebben vertoond in de veiligheid – hetgeen verzoeker de mogelijkheid gaf om te ontsnappen - vermits de detentieplaatsen waarvan de Liyu politie gebruik maakt vaak geïmproviseerde detentieplaatsen betreft en niet georganiseerd en gestructureerd zijn zoals de “gevangenis” die wij kennen”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië omdat hij problemen vrees met de Liyu Police die hem viseren omwille van vermeende banden met het ONLF.

2.4. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas, dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven, dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de

geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 196). De vrees van verzoeker moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet allen subjectief bij hem aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaan dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen.

2.5. *In casu* kunnen verzoekers verklaringen niet overtuigen en legt hij evenmin bewijskrachtige documenten neer.

2.6. Zo is het opvallend dat verzoeker, gevraagd naar de problemen die hij had in Ethiopië, eerst sprak over de problemen die “de burgers” in Ethiopië kenden (“Zoals ik u al eerder vertelde werkte ik gewoon in een winkel. Over het algemeen is het daar heel normaal dat de burgers steeds lastig worden gevallen door deze burgers. Ze beschuldigen de burgers er ook altijd van samen te werken met de rebellen. Maar goed. Ze beweren dat de burgers altijd samen werken met rebellen, dat ze hen op verschillende manier helpen. Soms zeggen ze dat ze hen financieel hebben gesteund, soms iets anders.”; gehoor, p. 7), vervolgens in een enkel zinnetje zijn problemen met de Liyu Police weergaf (“Ik werd ervan beschuldigd een financiële bijdrage te hebben geleverd. De Liyu Police heeft dat gedaan.”; gehoor, p. 7), hierna meteen overging tot zijn gevangenschap en ontsnapping (“Ik werd uit mijn huis ontvoerd en werd naar een gevangenis in Gode gebracht, 18km van mijn huis. Hier werd ik een periode mishandeld. Ik kan me herinneren dat men mijn hoofd in een emmer water stak. Dit leven was voor mij niet meer handelbaar dus ik heb besloten te ontsnappen. Op een bepaald moment lukte het mij om te ontsnappen.”; gehoor, p. 7) en daarna erg uitgebreid en gedetailleerd vertelde over zijn reisweg (“Ik ben ontsnapt, ik stak een rivier over. Op een bepaald moment gingen we door het bos. Ik ben te voet verder gegaan, ongeveer 40km verder kwam ik bij de zoon van mijn tante. Ik had hem mijn verhaal verteld en hij heeft mij geadviseerd om zo snel mogelijk de grens over te steken. Als ze mij te pakken kregen zouden ze mij vermoorden. Hij heeft me hierbij geholpen omdat ik de weg niet kende. We gingen naar dat dorp, Godusbo. Daar heeft hij mij in een auto gezet die zout vervoerde, op weg naar Nagayle. Ik ben niet tot in Nagayle geraakt maar ik stapte uit in Sufta, dat is een klein dorp. Toen ik in Sufta was stak ik de rivier over en ging naar Mandhera. Toen ik in Mandhera aankwam verbleef ik daar drie dagen. Ik contacteerde mijn familie en ze vertelden mij dat mijn vader werd vermoord. Ik ben eerst naar een moskee toe gegaan. Ik verbleef daar en men vertelde mij over deze man die ik daarnet vernoemde, deze A.J.. Ik hoorde dat hij mensen kon smokkelen. Die man heeft mij meegenomen. We reisden via Garissa en dan via Adanle naar Nairobi. Ik verbleef een tijdje in Nairobi. Ik verbleef dus in Nairobi en sloot een deal met die man. Men stuurde geld naar mij toe en toen begon hij onze reis voor te bereiden.”; gehoor, p. 7).

2.7. Waar in het verzoekschrift de eventuele oppervlakkigheid en beknoptheid van zijn antwoorden geweten wordt aan de vraagstelling van de commissaris-generaal, die “eveneens oppervlakkig en beknopt was”, en verder gesteld wordt dat hij wél op alle vragen antwoordde en dat hij in staat was “om een beschrijving te geven van zijn arrestatie, van zijn ontsnapping, van het dagschema in de gevangenis, hij kon de 6 namen opsommen van zijn celgenoten, hij kon een plattegrond tekenen van de gevangenis, etc.”, merkt de Raad op dat verzoeker gevraagd werd “Nu gaan we dieper in op de problemen die u had in Ethiopië, en waarom u daar niet langer kon blijven. U mag mij het hele verhaal in détail vertellen: wat er is gebeurd, waarom u moest vluchten en waarom u niet meer terug kunt keren. Vertel alles liefst op een chronologische manier, dus beginnen met de oudste problemen en daarna verder vertellen tot het moment van uw vertrek uit het land. Ik ga u af en toe onderbreken om alles te kunnen noteren, en op het einde ga ik nog een aantal vragen stellen.” (gehoor, p. 7), met name een open vraag, waarop verzoeker - zoals hierboven gesteld - niet uitgebreid of gedetailleerd over zijn problemen of gevangenschap vertelde maar bij enkele bijzonder korte zinnen blijft over een arrestatie van 5 dagen met marteling en ontsnapping waaruit geenszins kan blijken dat hij deze in werkelijkheid heeft meegemaakt. Zo kan de beslissing tot ontsnapping op zich reeds aanleiding geven tot een navenante nauwgezette beschrijving over verzoekers strategie en hoopvolle verwachtingen, *quod non*. Verzoeker legt geen objectieve gegevens neer over deze arrestatie, minstens dient hij dan aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Dit is niet het geval te meer nu verzoeker wel de nadruk legde op elke bijzonderheid van zijn vlucht uit Ethiopië (gehoor, p. 7).

2.8. Bovendien kan uit verzoekers verklaringen geen concrete aanleiding voor zijn problemen met de Liyu Police blijken. Verzoeker verklaarde vaagweg dat hij ervan beschuldigd werd lid te zijn van het ONLF (vragenlijst DVZ, vraag 3.1; gehoor, p. 12), dan wel een financiële bijdrage te hebben geleverd aan het ONLF (gehoor, p. 7), maar dat hij nooit betrokken was bij het ONLF (vragenlijst DVZ, vraag 3.3).

Dat verzoeker *“door de Liyu politie verdacht (werd) louter omwille van het feit dat zijn familie een winkel bezat waarin verzoeker werkte, hetgeen volgens de Liyu politie zou impliceren dat verzoeker geld zou hebben om het ONLF mee te steunen”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is een loutere bewering en vermoeden, dat verzoeker overigens ook op het gehoor vermeldde (*“Mede doordat ik in een winkel werkte en wij een winkel hadden. De meeste financiën van het OLF kwamen van burgers. Ik had geld, door de winkel, dus zonder zekerheid te hebben beschuldigden ze mij toch.”*; gehoor, p. 13). Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat de arrestaties van de Liyu politie gekenmerkt worden *“door hun willekeurigheid en zijn veelal niet gebaseerd op concrete vervolgingsfeiten”* en verzoeker tijdens zijn gehoor eveneens beweerde *“Over het algemeen is het daar heel normaal dat de burgers steeds lastig worden gevallen door deze burgers. Ze beschuldigen de burgers er ook altijd van samen te werken met de rebellen. Maar goed. Ze beweren dat de burgers altijd samen werken met rebellen, dat ze hen op verschillende manier helpen. Soms zeggen ze dat ze hen financieel hebben gesteund, soms iets anders.”*, acht de Raad het opvallend dat verzoeker er tijdens zijn gehoor niet in slaagde één burger te noemen die een dergelijke willekeurige arrestatie meemaakte (*“Op dit moment kan ik me geen namen herinneren, maar er zijn heel veel mensen geweest. (...) Even denken... Mensen die ik me kan herinneren? Ik kan me niemand herinneren.”*, gehoor, p. 13). Dat verzoeker in het verzoekschrift alsnog twee namen - J.K. en K.A. - noemt als *“buurtbewoners die op gelijkaardige wijze werden meegenomen door de Liyu politie”* is laattijdig en kan niet verzoenen dat verzoeker op het Commissariaat-generaal enerzijds meermaals aangaf dat *“de burgers”* en *“heel veel mensen”* dergelijke problemen met de Liyu politie kende, doch anderzijds geen enkele naam kon noemen. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij bekend is met de ONLF of met vermeende leden of (onterechte) slachtoffers van deze beweging.

2.9. Zoals gesteld kunnen verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping niet overtuigen. Verzoekers beweringen dat de bewakers gewoon zouden vergeten zijn celdeur te sluiten, dat hij ongemerkt naar de WC kon gaan en dat hij vervolgens langs een pijp uit de bovenaan niet afgesloten WC-ruimte is geklommen en over de muur sprong (gehoor p. 9, 12), waarna zijn vijf celgenoten overigens gewoon in hun cel bleven zitten (gehoor p. 9), is niet aannemelijk. De ongestaafde stelling in het verzoekschrift dat *“de detentieplaatsen waarvan de Liyu politie gebruik maakt vaak geïmproviseerde detentieplaatsen betreft en niet georganiseerd en gestructureerd zijn zoals de “gevangenis” die wij kennen”* doet overigens geen afbreuk aan het doel van - ook niet-Belgische - gevangenis, met name het gevangen houden van personen. Dat gevangenen - ook in niet-Belgische context - op een dergelijke eenvoudige wijze kunnen ontsnappen, is dan ook niet geloofwaardig te meer niet wordt aangetoond dat Ethiopische gevangenis bijzonder tekortschieten op veiligheid.

2.10. Ten slotte legt verzoeker geen bewijskrachtige stukken neer aangaande zijn identiteit, zijn reisweg, zijn problemen met de Liyu Police, de arrestatie, de gevangenschap of de dood van zijn vader. Het bij het verzoekschrift gevoegde *“Identiteitsbewijs van verzoeker”* is slechts een kleurenkopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat een fotokopie door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bovendien wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.11. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op het *“Wereldrapport 2016 van Human Rights Watch”*, waarin melding wordt gemaakt van terreuracties van de Liyu politie in de Somaliregio en waaruit zou blijken dat de praktijken waarover verzoeker spreekt wel degelijk plaatsvinden in zijn regio, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het bovenstaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op

dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op “*de onveilige situatie blijkt in de regio van herkomst van verzoeker*”, waarvoor hij citeert uit een artikel van 28 juni 2016 getiteld “*Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu Police*”, over een slachtpartij van 40 dorpingen door de Liyu Politie, uit een persmededeling van 31 mei 2015 getiteld “*Ethiopian Regime Destruction of Somalia communities along the Somali Border*”, waarin melding wordt gemaakt van “*routineuze slachtpartijen die worden uitgevoerd door de Liyu politie tegenover de Ogaden bevolking in de Somaliregio van Ethiopië*”, en uit het “*Wereldrapport 2016 van Human Rights Watch*”, waarin melding wordt gemaakt van terreuracties van de Liyu politie in de Somaliregio, antwoordt de Raad dat deze artikelen niet aantonen dat er in Ethiopië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn gehoor ruim de tijd gekregen om dergelijke feiten te melden en heeft hij hiervan geen melding gemaakt. Integendeel verzoeker kan geen concrete mensen of feiten meedelen. Het kan dan ook niet overtuigen dat verzoeker bekend is met de onveilige situatie die hij thans in zijn verzoekschrift aanhaalt.

De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit dit arrest dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in dit arrest oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve enkel bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de

Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat niet blijkt uit de door verzoeker neergelegde informatie.

2.15. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK